

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Hoe men apen vangt. — Eindelijk was het hem dan toch gelukt, uit z'n kooi te komen, de kleine aap! Hij had er al lang op geloerd, het ook al eens een keer geprobeerd, maar nu was hij bliksemsnel geglipt langs den knecht, toen die de deur van het hok open deed, om het schoon te maken.

Vrij! En dat op een warm-zonnigen, zomerschen dag in Maart! Echt weer om van te genieten. En dat deed sinjeur dan ook, als hij rustig in een boomtop zich ging zitten zonnen.

Het spreekt van zelf, dat deze in ons land zéér zeldzame boombewoner heel wat kijkers trok. En dat hij in zijn gevangenschap het klimmen en klauteren niet had verleerd, bewees hij overtuigend. Dát was nog eens gymnastiseeren!

„Aardig om te zien, hoe zoo'n aap van zijn vrijheid geniet”, zei ik tot den eigenaar. „Maar het lijkt mij een toer, hem weer te vangen”.

„Toch niet”, antwoordde hij, „Met een cocosnoot.”

? ? ?

„O, weet je niet, hoe ze die beesten in Indië vangen? Heel eenvoudig, als je 't maar weet. In een cocosnoot worden aan het eene eind twee kleine gaten geboord, waardoorheen een ketting gestoken kan worden. Daarmee wordt de noot verankerd aan een boom. Van het andere einde van de noot wordt een kapje afgesneden, zoo klein, dat een opening in de bast ontstaat, waardoorheen de aap juist zijn handje steken kan. Die komt af op de verleidelijke vrucht, steekt z'n handje door het gat, grist van de kern zooveel af als het bevatten kan, maar als hij dan het gevulde vuistje uit de opening wil terugtrekken, kan het niet passeeren. Hij trekt en rukt en windt zich op, maar met al zijn slimheid komt hij toch niet op het idee, de buit los te laten en zóó zijn vrijheid te herwinnen. Hij houdt zich zelf gevangen. En zoo vang ik mijn aap ook wel weer: de boomen in onze tuinen geven hem niets te eten, en de honger zal hem wel drijven naar de cocosnoot, die ik voor hem ga neerleggen.”

DE F.

Nocturne. — Op 2 Maart 1.1., — de dag was mooi geweest en warm, met heerlijken zonneschijn en zoelen voorjaarswind; de zanglijster had als gewoonlijk van 5—5½, in mijn tuin zijn afscheid van den dag gejubeld; de avond was prachtig, windstil met heldere vollemaan, zoodat het haast lichte dag was — daar begon om tien uur 's avonds de zanglijster weer te zingen; niet, zooals men in warme zomernachten wel hoort, even een strofe, als om te toonen, dat hij even wakker is; neen, het lied duurde ongeveer twintig minuten, helder, blij, zonder ophouden; als droppels vielen de tonen in den stillen klaren plechtigen nacht. Zou het diertje den lichten maneschijn voor de opgaande zon gehouden hebben? Of zingt hij wel meer zoo laat? Ik heb het nooit zoo gehoord.

Zeist 7 Maart.

A.

Witte veeren bij Merel. — Verleden jaar zagen we in de tuintjes in onze naaste omgeving telkens een „zwarten” lijster met witten kop. In den herfst verloren wij het dier uit het oog, en ook in dit voorjaar heeft het zich tot hertoe nog niet weer vertoond. Thans echter merken we sedert eenigen tijd herhaaldelijk in dezelfde tuintjes een lijsterpaar op, waarvan de eene, de grootste, vermoedelijk het mannetje, nog sterker afwijking van de gewone kleur vertoont. Bij den vorigen was alleen de kop ten deele wit, ten deele lichtgrijs. Maar bij dezen reikt het wit, beginnende met den kop, tot bijna midden op het lijf. Het lijkt, of de vogel een keurig wit manteltje draagt, — van achteren gezien een pelerine met franje — dat prachtig afsteekt bij het zwart van de rest. Deze lijster is in één woord een prachtvogel. Met het zwarte wijfje trippelt en vliegt hij rustig en vrijmoedig rond op lage daken en schuttingen en in de heesters, waar ook dikwijls katten verschijnen. Het is te hopen, dat deze vijanden aan het leven van het interessante paar, of hun jongen, niet wreedaardig een einde maken.

De wit-zwarte lijster is zooals ik zei, letterlijk een prachtvogel, veel te mooi en te liefelijk om doodgeschoten te worden, ten einde door opzetten bewaard te blijven.